

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 494/2016
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Ј.Б. из Н.С., кога заступа Д.В., адвокат из Н.С., против туженог Н.Т. из Н.С., кога заступа Г.М., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 843/15 од 10.12.2015. године, у седници већа одржаној 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 843/15 од 10.12.2015. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 843/15 од 10.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7877/14 од 10.02.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати 750.000,00 динара, као и да му накнади трошкове поступка, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, до исплате. Тужилац је обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 79.900,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 843/15 од 10.12.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П 7877/14 од 10.02.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), ради уједначавања судске праксе.

Побијана другостепена пресуда Гж 843/15 донета је 10.12.2015. године, након што је Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), ступио на правну снагу и почео да се примењује. Новелираном одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном

поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса у погледу примене члана 200. Закона о облигационим односима, који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете (укључујући и право на накнаду нематеријалне штете због повреде права личности, повреде угледа или части, односно достојанства) и начин одређивања те накнаде, већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. Следом наведеног, другостепене одлуке које су приложене уз ревизију нису доказ о супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је тужиочев, јер услед различитих околности сваког конкретног случаја, у овој парници није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као у приложеним пресудама, а чиме би се евентуално оправдала потреба за уједначавањем судске праксе. Осим тога, образложење нижестепених судова за одлуку о одбијању тужбеног захтева у складу је са постојећом судском праксом и правним схватањем ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права садржаног у одредбама члана 200. Закона о облигационим односима, када је реч о праву на накнаду нематеријалне штете и степену толеранције који имаоци јавних овлашћења морају испољити у односу на критику и интересовање јавности у вези са вршењем послова од општег интереса који су им поверени.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је Основном суду у Новом Саду 17.05.2013. године, ради накнаде нематеријалне штете у износу од 750.000,00 динара, а побијаном другостепеном пресудом је правноснажно одбијен тужбени захтев у целисти, као неоснован.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела од 750.000,00 динара очигледно не прелази цензус од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, прописан чланом 403. став 3. Закона о

парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**